

Pere Vilà, un cineasta amb moltes coses per explicar

Obrint el diari un matí qualsevol em vaig sorprendre en llegir que Pere Vilà (el cineasta) i Joaquim Vidal (l'empresari) havien escrit a quatre mans una novel·la. El títol del llibre, editat per Curbet Edicions, és *La llum a través del vitrall*. La narració està ambientada al Sant Gregori de finals dels seixanta. No és habitual veure empresaris que escriuen novel·les, però ho és menys encara si aquestes novel·les les escriuen conjuntament amb un cineasta. La bona relació de Vidal i Vilà s'inicia amb un projecte anterior: l'adaptació al cinema del llibre de Vidal i Valls –ja veuen que la cosa va de «V»– *El peatge*. Si no ho tinc mal entès, la pel·lícula ja està rodada i editada, i aviat començarà el seu periple pels festivals. *Artèria invisible* serà el primer treball de Vilà que no parteix d'una idea original seva, però coneixent la seva obra estic segur que la seva marcada patina com a autor s'hi veurà de ben segur reflectida.

Director amb una obra estimulante i interessant, de Vilà sempre m'ha interessat la seva manera de treballar les atmosferes, les suggestions i també la seva idea de cinema, molt vinculada a explicar històries moltes vegades corrents, però molt humanes. Un altre aspecte pel qual crec que Vilà és un cineasta interessant que cal veure i reveure és el tractament impecable, l'estimació i l'interès que demostra per la gent gran. En moltes de les seves pel·lícules –diria que totes–, Vilà ens mostra històries commovedores sobre la vellesa: l'impecable tractament de l'Alzheimer a *Els*

Artèria invisible:

A punt per ser vista

La darrera pel·lícula de Pere Vilà ja ha començat el seu camí als festivals. Adaptació de la novel·la de Valls i Vidal *El peatge*, aquest «thriller intimista» parla de la història d'un polític falsament acusat d'abusos sexuals. És un film de pressupost reduït –eufemisme per no dir ridícul– aportat íntegrament per Televisió de Girona i les productores DDM Visuals i Manium, però que compta amb un estol d'actors de luxe com Àlex Brendemühl, Nora Navas o Àlex Monner. Esperem que aviat en puguem gaudir a les sales.

XAVI ROQUETA

peixos del riu Lletó; el preciós pla fix de la seva àvia a *Sabi*; la commoció d'en Marc per la mort de la seva àvia a *Pas a nivell*; l'homenatge al seu avi matern a *Origen*; el gran retrat de la solitud i les absències a *La lapidació de sant Esteve*; o les marques incurables que la Guerra Civil va deixar als darrers combatents de la lleva del biberó a l'impecable drama en tres actes *La Fossa*, la seva darrera pel·lícula estrenada.

Vilà fa un cinema per explicar què els passa a les persones corrents, els seus sentiments, les seves relacions, les emocions, i com el pas del temps les pot anar variant. És un cineasta auster en paraules, però que amb la suggestió de les imatges i els incompresibles silencis de les seves pel·lícules acaba explicant molt més del que ens podria semblar a primera vista. Un cineasta brillant que en temps difícils ha decidit tirar endavant i seguir explicant històries que ens acaben commovent. Històries que intueixo que no s'acabaran a curt termini perquè Vilà és d'aquells cineastes amb moltes coses per explicar.